

heeft, maar dat het met oordeel des onderscheids genoten moet worden. Dat is noodig voor de lezers, en nuttig voor de makers. Het boek kan op die manier een uiterst goede taak verrichten, en zal dit ook ongetwijfeld doen. Het in vele opzichten zoo lovenswaardige werk behoeft de waarheid niet te schuwen, integendeel, kan slechts baat, en niets dan baat daarbij vinden.

Ieder die wel eens een boekbeoordeling maakte, zal erkennen dat men zulks op de wijze als ik het hier deed, uitsluitend dan doet, wanneer het boek den beoordeelaar buitengewoon belang inboezemt, want dat kost een zeer groote hoeveelheid tijd en arbeid.

Inderdaad heb ik dit boek met bijzondere belangstelling ernstig door-gewerkt.

De schrijvers hebben een zware taak met toewijding en ernst vervuld. Zij hebben zich echter op verschillende punten de grens van hun kunnen en kennen niet voldoende bewust gemaakt.

Hun werk is een frissche en origineele schepping met een aantrekkelijke opzet. Laten zij het zelf zien, zooals het ook werkelijk is: een poging tot bouwen op een hier te lande nog weinig ontgonnen terrein. Het kon niet anders of deze poging moest in hare resultaten vele gebreken vertoonen. Maar — de behoorlijk uitgevallen grondslag is er thans. Het geldt nu slechts het aanbrengen van de noodzakelijk blijkende verbeteringen.

Er heerscht in het houtvak een ontstellend gebrek aan kennen en weten, en de schrijvers namen de zware taak op zich den dolenden den weg naar beter mogelijk te maken. Een prachtige en dankbare taak! Gaarne draag ik het mijne daartoe bij, door, naast eigen pogingen die ik deed en doe ernstig te keuren wat zich in druk daarvoor aanbiedt. Daarbij past geen schadelijke en overdreven welwillendheid. Ten bate van de zaak waarom het gaat, en ook van de schrijvers, dienen de feiten getoond te worden. „Hij is mijn vriend, die mij mijn feiten toont”. Indien ooit dit gezegde waarheid bevatte, dan zeker in dit geval. Ik ben er zeker van, dat de schrijvers en de uitgever na het lezen van deze kritiek ervan overtuigd zijn dat hier iemand aan het woord was, die hun werk waardeerde, en met sympathie tegemoet trad. Dit werk eischt herziening en verbetering, waarbij de schrijvers zeer kritisch tegenover zich zelf dienen te zijn, en waarbij zij niet schromen moeten kritiek en voorlichting in te winnen bij personen die op een bepaald gebied werkelijk en speciaal deskundig zijn.

Maar ook in den vorm waarin het boek thans aanwezig is, spreek ik gaarne als eindoordeel uit dat ik het bestaan ervan toejuich, en het in veler handen werisch, waartoe ik het, ondanks alles, welgemeend en met overtuiging kan aanbevelen.

Dr. J. R. BEVERSLUIS.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 29 November 1934.

BOSSCHEN GEVRAAGD.

Hout als handelsobject.

In de vanmorgen voortgezette vergadering van de provinciale staten van Noord-Holland kwam de begroting der provinciale bedrijven in behandeling.

De heer Thomassen (s.d.) bepleitte nog eens een ruimere bossching van de provinciale goederen. Niet alleen is het een bevordering van het natuurschoon, maar ook het hout zal in ons land zijn af te zetten. Gelet op den jaarlijkschen grooten invoer van hout is het zeer waarschijnlijk, dat voor binnenlandschen afzet terrein gevonden zou kunnen worden. Bebossching van het provinciaal duingebied geeft ook onmiddellijk werk voor tal van werkloozen uit land- en tuinbouw. Spr. zou voorts aan een aantal bewoners van de duinstreek willen toestaan konijnen te vangen, omdat de plaag zeer groot is. Daardoor zouden die menschen ook in hun onderhoud kunnen voorzien.